

Подофицири из строја професионалних војника

СПОСОБНОСТ ЈЕДИНО МЕРИЛО

Командант Команде за обуку генерал-потпуковник Александар Живковић каже да су до недавно на једногодишње специјалистичко школовање упућивани кандидати из

Војска Србије добила је, крајем прошле године, 52 нова подофицира, међу којима је и шест жена. Нови чланови подофицирског кора специфични су по томе што су после неколико година службе и доказивања на дужностима професионалних војника добили прилику да похађају курс у Центру за обуку подофицира у Панчеву и стекну прве водничке чинове.

Водник Горан Милићевић

грађанства без икакве војне обуке, а да је данас уведен нови и ефикаснији модел.

Најквалитетнији професионални војници данас добијају могућност да стекну подофицирски чин тако што најпре бивају упућени на лидерски курс, а онда се од најбољих и најспособнијих међу њима бирају они које упућујемо на основни курс за подофицире. Њихово даље напредовање и професионални развој искључиво зависи од квалитета обављања дужности у јединицама – каже генерал Живковић.

Посебна новина у професионалном развоју подофицира представља обавеза да сви они, пре унапређења у виши чин, заврше одговарајући каријерни или специјалистички курс. Генерал Живковић подсећа да су у припреми за примену новог модела обуке подофицира успешно спроведена четири лидерска курса, на којима је обучено 213 професионалних војника, девет курсева за прве подофицире које је завршило 266 лица, те један курс за главне подофицире, после кога је у јединице Војске Србије упућено 36 старешина који ће представљати снажан елемент подршке командовању.

Основни курс за подофицире има три фазе. Првих шест недеља посвећено је опештевојној обуци, док се у идућих шест изучавају специјалистичке области у зависности од рода или службе којој подофицир припада. Они који успешно савладају комбинацију захтевне обуке, учења и физичких провера, упућују се на тронедељно стажи-

рање на коме би требало да покажу да ли су и у којој мери спремни да преузму дужности које подразумева подофицирски чин.

Ипак, унапређење

У осамнаестогодишњој каријери професионалног војника, Горан Милићевић је више пута подносио молбе за унапређење и тражио начин да постане стални део тима у падобранској јединици Војске Србије. У њој је за скоро две деценије стекао значајна ратна искуства, извео 154 падобранска скока и доказао да је изузетно квалитетан падобранац и диверзант. Могућност се указала пре две године, а крајем прошле године Горанове тежње су се и оствариле.

Професионални војник Милићевић постао је водник и то не било како, већ као најбољи у 55. класи професионалних војника који су се школовали за професионалне подофицире.

Требало се радом изборити за позитивну слику – каже водник Милићевић – проћи најпре сито у јединици, стећи поверење команданта и првог подофицира и успешно завршити курсеве. А сада се много тога преломило, осећам и већу одговорност обављајући дужност у 63. падобранском батаљону Специјалне бригаде КоВ. Више не бринем само о себи и другу до себе, већ и о другим припадницима јединице. Сигуран сам да ћу укупним радом доказати да сам заслужио да будем водник у Војсци Србије.

Сигурнија сутрашњица

Професионални војник Бора Станковић проглашен је прошле године за најбољег војног полицајца у Трећем батаљону војне полиције, а испунила му се и жеља да, после дошколовања у Центру за обуку подофицира у Панчеву, добије чин водника.

– У Војсци сам од 2002. године – каже водник Станковић – а у последње две године отворила се перспектива коју сам искористио и после ли-

Водник Бора Станковић

дерског, општег и специјалистичког курса и стажирања произведен сам у чин водника.

Водник Станковић обавља ранију дужност стрелца у нишком батаљону војне полиције, плата је тек за неколико хиљада већа, али је опет све другачије, боље и перспективније. Сада се тек отварају боље могућности за изградњу каријере.

Промене су значајне и у егзистенцијалном смислу, пошто тридесеттворогодишњи Бора сада зна да је обезбедио сигурнију сутрашњицу за супругу и дете.

– Много ми значи – тврди Бора – што сам се на курсу у Панчеву уверио да су за курсирање и произвођење у чин водника изабрани најбољи професионални војници Војске Србије и што сам се нашао у том друштву. То представља велики мотив да у будућем раду дам све од себе. ■

Александар ПЕТРОВИЋ
Снимио Зоран МИЛАДИНОВИЋ

Водник Ивана Наунковић, дама са насловне стране

Једнака, али лепша

23

Радиорелејац у чети везе при команди Специјалне бригаде, војни професионалац, подофицир, дама, мајка... Водник Ивана Наунковић својом појавом обесмишљава полемике да ли је „припадник“ или „припадница“, „подофицир“ или „подофицирка“. Нити једна именица, било да је у мушком или женском роду, не може приказати лепоту посебности и различитости особе која, иако свесна женствености, обележја припадности Војсци Србије носи једнако поносно и достојно као и било који мушкарац.

Водник Ивана Наунковић у строј је стала 2002. године као војник по уговору бавећи се углавном административним пословима. Три године касније ступа у војну полицију, а 2008. преобучава се за средства везе и постаје радиорелејац у команди Специјалне бригаде у Панчеву.

Ивана је, са још неколико колегиница, била у првој генерацији професионалних војника која је завршила основни курс за подофицире и тиме заслужила чин водника. Током шест недеља пешадијске обуке, затим још шест стручно-специјалистичког усавршавања и на крају три недеље стажирања она је учинила крупан искорак у својој професионалној каријери стекавши статус професионалног подофицира. Од тада је, каже, у својој јединици осетила да је колеге гледају другим очима и да уважавају њен труд и постигнућа.

Прича о воднику Ивани Наунковић није комплетна ако се не помене да, поред обавеза и дужности у јединици, постиже да троипогодишњој ћеркици Теодори и мужу Владимиру буде брижна мајка и одана супруга. Она признаје да је поносна на разумевање супруга Владимира, чија професија нема додира са војском. Свакој својој колегиници, каже Ивана, пожелела би таквог животног сапутника.

Жена у војсци из Иванине визуре још тражи своје коначно место. Систем би могао, сматра она, да се у појединим случајевима ослободи бољећивости према „нежнијем“ полу и женама дозволи да се масовније опробају у улогама и дужностима које захтевају

више физичких напора и подразумевају више опасности. С друге стране, има и девојака које, како примећује, војску виде превасходно као сигурног послодавца и прилику да осигурају социјални положај. Ивана је, међутим, сигурна да ће у систему остати само оне које заиста воле изазове војне професије.

Усавршавање и напредовање у каријери види као професионални императив, док на личном плану жели да се, барем још једном оствари као мајка. ■

А. ПЕТРОВИЋ